

Stad van Gevallen Engelen

KRONIEKEN VAN DE ONDERWERELD

∞ 4 ∞

Stad van
Gevallen Engelen

CASSANDRA CLARE

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Mortal Instruments – City of Fallen Angels*
Oorspronkelijke uitgave: Margaret K. McElderry Books, New York
Copyright © 2011 Cassandra Clare, LLC
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Elsbeth Witt
Vormgeving omslag: Studio Jan de Boer bno
Omslagillustratie: Cliff Nielsen
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3395 4
NUR 285
D/2012/8899/89

www.cassandraclare.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Josh
*Sommes-nous les deux livres
d'un même ouvrage?*

DEEL I

Vernietigende engelen

*Er zijn ziekten die in de duisternis lopen;
en er zijn vernietigende engelen, die gewikkeld in de
gordijnen van onstoffelijkheid en een zwijgzame aard
vliegen;
we kunnen ze niet zien, maar we voelen hun kracht,
en zinken onder hun zwaard.*

Jeremy Taylor, *A Funeral Sermon*

I

De meester

‘Alleen koffie, alsjeblieft.’

De serveerster trok haar getekende wenkbrauwen op. ‘Wil je niets eten?’ vroeg ze met een zwaar accent en een teleurgestelde blik op haar gezicht.

Simon Lewis kon het haar niet kwalijk nemen. Ze hoopte waarschijnlijk op een hoge fooi en bij een kop koffie zou ze die niet krijgen. Maar het was niet zijn schuld dat vampiers niet aten. Soms bestelde hij in restaurants toch iets te eten, om zo normaal mogelijk over te komen. Maar het was dinsdagavond laat en hij was praktisch de enige gast in Veselka, dus hij vond het de moeite niet waard. ‘Alleen koffie.’

De serveerster haalde haar schouders op, pakte zijn geplastificeerde menukaart en liep naar de bar om zijn bestelling door te geven. Simon leunde achterover tegen de harde plastic stoel en keek om zich heen. Veselka was een restaurantje op de hoek van Ninth Street en Second Avenue. Het was een van zijn favoriete tentjes in de Lower East Side. Het was een oud eethuisje vol zwart-witte muurschilderingen. Zolang je elk halfuur een kop koffie bestelde, lieten ze je er de hele dag zitten. Het was ook het restaurant waar ze ooit zijn favoriete vegetarische *pierogi* en borsjtj serveerden, maar die tijd was voorbij.

Het was half oktober en ze hadden hun halloweenversieringen al uitgesteld. Er hing een wankel bord met BORSJTJ OF IK SCHIET! en er stond een kartonnen vampier, die Graaf Blintzula

heette. Ooit hadden Simon en Clary de kitscherige versieringen hilarisch gevonden, maar Simon vond de graaf met zijn lange hoektanden en zwarte cape nu niet zo grappig meer.

Hij keek uit het raam. Het was een frisse avond en de wind blies de blaadjes als confetti over Second Avenue. Er liep een meisje op straat. Een meisje in een strakke trenchcoat met lang zwart haar dat wapperde in de wind. De mensen draaiden zich om toen ze langsliep. Simon had vroeger ook naar dat soort meisjes omgekeken. Hij had zich altijd afgevraagd waar ze naartoe gingen en met wie ze een afspraak hadden. Niet met jongens zoals hij, dat was een ding dat zeker was.

Alleen had dit meisje wel een afspraak met hem. De bel rinkelde toen de deur van het restaurant openging en Isabelle Lightwood naar binnen stapte. Ze glimlachte toen ze Simon zag. Ze liep naar hem toe, deed haar jas uit en hing hem over de achterkant van de stoel voordat ze ging zitten. Onder de jas had ze iets aan wat Clary een 'typische Isabelle-outfit' zou noemen: een kort, strak fluwelen jurkje, netkousen en laarzen. In haar linkerlaars zat een mes. Simon wist dat hij de enige was die dit kon zien, maar toch keek iedereen in het restaurant naar haar toen ze ging zitten en haar haar naar achteren wierp. Wat ze ook aanhad, Isabelle trok altijd alle aandacht naar zich toe.

Mooie Isabelle Lightwood. Toen Simon haar voor het eerst ontmoette, was hij ervan uitgegaan dat ze geen tijd zou hebben voor een jongen als hij. Daar had hij min of meer gelijk in gehad. Isabelle viel op jongens die haar ouders niet goedkeurden en in haar wereld betekende dat benedenlingen: elfen, weerwolven en vampiers. Dat ze elkaar nu al twee maanden regelmatig zagen, verbaasde hem, zelfs al waren hun afsprakjes meestal kort en op late tijdstippen, zoals nu. En hij vroeg zich ook af of ze elkaar zouden zien als hij geen vampier was geworden en als zijn hele leven niet was veranderd.

Ze stopte een haarlok achter haar oor en schonk hem een stralende glimlach. 'Je ziet er goed uit.'

Simon keek naar zichzelf in de weerspiegeling van het raam. Isabelle had een grote invloed gehad op de veranderingen in zijn uiterlijk de laatste tijd. Ze had hem gedwongen zijn capuchontruien weg te gooien en een leren jas te dragen. Zijn sportschoenen had hij ingeruild voor designerlaarzen die driehonderd dollar kostten. Hij droeg nog steeds T-shirts met grappige teksten – EXISTENTIALISTS DO IT POINTLESSLY stond er op het shirt dat hij nu aanhad – maar er zaten geen gaten meer in zijn spijkerbroeken. Ook had hij zijn haar laten groeien. Het viel nu bijna over zijn ogen en bedekte zijn voorhoofd. Maar dat was meer uit noodzaak dan dat het Isabelles invloed was geweest.

Clary pestte hem met zijn nieuwe uiterlijk. Maar Clary vond eigenlijk alles aan zijn liefdesleven hilarisch. Ze vond het ongelofelijk dat hij iets had met Isabelle. Ze vond het ook ongelofelijk dat hij tegelijkertijd iets met Maia Roberts had, een vriendin van hen die toevallig een weerwolf was. En ze kon het al helemaal niet geloven dat hij hun nog niets over elkaar had verteld.

Simon wist niet meer precies hoe het zo was gekomen. Maia kwam vaak bij hem langs om op zijn Xbox te spelen. In het verlaten politiebureau waar de weerwolfroedel woonde, hadden ze er geen. En toen ze voor de derde of de vierde keer langskwam, had ze voordat ze wegging voorovergebogen en hem gezoend. Hij had het fijn gevonden. Daarna had hij Clary gebeld om te vragen of hij dit aan Isabelle moest vertellen. 'Zorg eerst dat je erachter komt wat jij en Isabelle nou precies hebben,' zei ze. 'Daarna vertel je het.'

Dit was niet echt een goed advies geweest. Het was nu al meer dan een maand geleden en hij wist nog steeds niet wat hij nou precies had met Isabelle, dus hij had haar ook niets verteld over Maia. En hoe meer tijd er voorbijging, hoe moeilijker hij het vond om er iets over te zeggen. Tot nu toe was het geen probleem geweest. Isabelle en Maia waren niet echt bevriend en ze zagen elkaar nooit. Helaas ging dat binnenkort wel ge-

beuren. Clary's moeder en haar oude vriend Luke gingen over een paar weken trouwen en Isabelle en Maia waren allebei uitgenodigd voor de bruiloft, een vooruitzicht dat Simon angst-aanjagender vond dan achternagezeten worden door een boze menigte vampierjagers.

'Zo,' zei Isabelle, die hem uit zijn dagdroom haalde. 'Waarom hier en niet Taki's? Daar serveren ze je bloed.'

Simon schrok van haar luide stem. Isabelle was allesbehalve subtiel. Gelukkig leek niemand te luisteren, zelfs de serveerster niet, die een kop koffie voor Simons neus zette en wegliep zonder Isabelles bestelling op te nemen.

'Ik vind het leuk hier,' zei hij. 'Clary en ik kwamen hier altijd toen ze tekencursussen deed bij Tisch. Ze hebben geweldige borsjtsj en blini's – dat is bietensoep en een soort zoete pannenkoekjes – en ze zijn de hele nacht open.'

Isabelle lette niet op wat hij zei. Ze staaarde langs hem heen. 'Wat is dát?'

Simon volgde haar blik. 'Dat is Graaf Blintzula.'

'Graaf Blintzula?'

Simon haalde zijn schouders op. 'Het is een halloweenver-siering. Graaf Blintzula is voor kinderen. Net als Graaf Tel van Sesamstraat.' Hij grijnsde toen hij zag dat ze hem niet snapte. 'Je weet wel. Hij leert kinderen tellen.'

Isabelle schudde haar hoofd. 'Is er een tv-programma waarin een vampier kinderen leert tellen?'

'Als je het zou zien, zou je het snappen,' mompelde Simon.

'Mythologisch gezien is het wel logisch,' zei Isabelle, die overschakelde op haar prekerige schaduwjagerstoontje. 'Er zijn legenden dat vampiers geobsedeerd zijn door tellen. Als je een handje rijst op de grond gooit, moeten ze tellen hoeveel korrels het zijn. Het is niet waar, natuurlijk, net zomin als dat verhaal over knoflook. En vampiers zouden gewoon niets met kinderen te maken moeten hebben. Vampiers zijn angst-aanjagend.'

‘Dank je,’ zei Simon. ‘Het is een grap, Isabelle. Hij heet Graaf Tel. Hij houdt van tellen. Snap je? “Wat heeft Graaf Tel vandaag gegeten, kinderen? Eén koekje, twee koekjes, drie koekjes...”’

Er trok een koude luchtstroom door het restaurant toen er een nieuwe klant binnenkwam. Isabelle rilde en pakte haar zwarte zijden sjaal. ‘Dat is toch niet realistisch?’

‘Wat zou je dan willen? “Wat heeft Graaf Tel vandaag gegeten, kinderen? Eén weerloze dorpeling, twee weerloze dorpelingen, drie weerloze dorpelingen...”’

‘Ssst.’ Isabelle sloeg de sjaal om haar nek en leunde voorover. Ze legde haar hand op Simons pols. Haar grote, donkere ogen kwamen ineens tot leven, zoals dat gebeurde als ze demonen achternazat of als ze dacht aan demonen. ‘Kijk. Daar.’

Simon volgde haar blik. Er stonden twee mannen bij de glazen kast met gebak: taarten met dikke lagen glazuur, borden met allerlei koekjes en koffiebroodjes met room. De mannen zagen er niet uit alsof ze interesse hadden in het eten. Ze waren allebei klein en zo uitgemergeld dat hun jukbeenderen als messen uit hun kleurloze gezichten staken. Ze hadden allebei grijs haar en lichtgrijze ogen en ze droegen leikleurige jassen die helemaal tot aan de grond kwamen.

‘Kun je zien wat dat zijn?’ vroeg Isabelle.

Simon kneep zijn ogen samen. Ze staarden allebei terug. Hun wimperloze ogen leken lege gaten. ‘Ze zien eruit als boosaardige tuinkabouters.’

‘Het zijn menselijke onderdanen,’ siste Isabelle. ‘Ze zijn eigendom van een vampier.’

‘Eigendom... wat bedoel je?’

Ze maakte een ongeduldig geluid. ‘Bij de Engel, jij weet echt niets over je eigen soort, of wel? Weet je überhaupt wel hoe vampiers worden gemaakt?’

‘Nou, als een mamavampier en een papavampier heel erg van elkaar houden...’

Isabelle trok een gezicht. ‘Prima, je weet dat vampiers niet

met elkaar naar bed hoeven om zich voort te planten, maar ik durf te wedden dat je niet echt weet hoe het werkt.'

'Dat weet ik wel,' zei Simon. 'Ik ben een vampier omdat ik Raphaels bloed heb gedronken voordat ik doodging. Bloed drinken plus dood is vampier.'

'Niet helemaal,' zei Isabelle. 'Je bent een vampier omdat je Raphaels bloed hebt gedronken én omdat je daarna bent gebeten door andere vampiers en je daarna dood bent gegaan. Je moet ergens in het proces gebeten worden.'

'Waarom?'

'Vampierspeeksel heeft... bepaalde eigenschappen. Veranderende eigenschappen.'

'Bah,' zei Simon.

'Je hoeft geen bah tegen mij te zeggen. Jij bent degene met het magische spuw. Vampiers houden mensen om zich heen om zich mee te voeden als ze zin hebben in bloed. Een soort wandelende snoepmachines.' Izzy sprak vol walging. 'Je zou denken dat ze zwak zouden zijn van al het bloedverlies, maar vampierspeeksel heeft genezende eigenschappen. Het maakt rode bloedcellen aan en zorgt ervoor dat ze sterker en gezonder zijn en langer leven. Daarom is het voor een vampier niet tegen de Wet om zich met mensenbloed te voeden. Het doet een mens niet echt kwaad. Natuurlijk gebeurt het zo nu en dan wel dat een vampier besluit dat hij meer wil dan een snack... hij wil een onderdaan. En dan begint hij zijn gebeten mens kleine beetjes vampierbloed te voeden, net genoeg om hem tam te houden en hem aan zijn meester te binden. Onderdanen aanbidden hun meesters. Ze doen niets liever dan hen dienen. Alles wat ze willen is bij hen in de buurt zijn. Net zoals jij toen je terugging naar het Dumont. Je werd teruggetrokken naar de vampier wiens bloed je had binnengekregen.'

'Raphael,' zei Simon zwaarmoedig. 'Ik voel niet echt een dringende behoefte om bij hem in de buurt te zijn, dat kan ik je wel vertellen.'

‘Nee, het verdwijnt als je een echte vampier wordt. Het zijn alleen de onderdanen die hun vampiervaders aanbidden. Ze kunnen hun niet ongehoorzaam zijn. Snap je het dan niet? Toen je terugging naar het Dumont, heeft Raphaels vampierkring jou leeggedronken en vervolgens werd je een vampier. Maar als ze je niet hadden leeggedronken en je in plaats daarvan meer vampierbloed hadden gegeven, was je uiteindelijk een onderdaan geworden.’

‘Dit is allemaal erg interessant,’ zei Simon. ‘Maar het verklaart niet waarom ze naar ons staren.’

Isabelle keek nog een keer naar de mannen. ‘Ze staren naar jou. Misschien is hun meester dood en zoeken ze een nieuwe vampier. Dan heb je straks twee huisdieren!’ Ze grijnsde.

‘Of misschien zijn ze hier voor de gebakken aardappels,’ zei Simon.

‘Menselijke onderdanen eten geen voedsel. Ze leven op vampierbloed en dierenbloed. Het houdt ze in een soort schijn-dood, een staat van bewusteloosheid. Ze zijn niet onsterfelijk, maar ze worden heel langzaam ouder.’

‘Helaas gaat hun uiterlijk er niet op vooruit, zo te zien,’ zei Simon, die de twee mannen eens goed bestudeerde.

Isabelle ging rechtop zitten. ‘Ze komen hiernaartoe. We zullen er snel genoeg achter komen wat ze willen.’

De onderdanen bewogen alsof ze wielen hadden. Ze leken geen stappen te nemen, maar geluidloos vooruit te glijden. Het duurde slechts enkele seconden voordat ze bij Simons tafel waren. Isabelle had haar messcherpe dolk uit haar laars gehaald en op de tafel gelegd, waar die glom in de tl-verlichting van het restaurant. De meeste anti-vampierwapens hadden kruizen, dacht Simon, ervan uitgaand dat de meeste vampiers christen waren. Wie had kunnen weten dat het ooit nog eens in zijn voordeel uit zou pakken om een minderheidsreligie te volgen?

‘Dat is dichtbij genoeg,’ zei Isabelle toen de twee mannen

naast de tafel kwamen staan. Ze hield haar handen dicht bij het handvat van de dolk. ‘Wat komen jullie doen?’

‘Schaduwjager.’ Het wezen aan de linkerkant sprak met een sissend gefluister. ‘We wisten niet dat je je in deze situatie bevond.’

Isabelle trok een van haar sierlijke wenkbrauwen op. ‘En wat voor situatie mag dat zijn?’

De tweede onderdaan wees met een lange, grijze vinger naar Simon. De nagel aan zijn vinger was vergeeld en scherp. ‘Wij hebben zaken te bespreken met de daglichteling.’

‘Nee hoor,’ zei Simon. ‘Ik heb geen idee wie jullie zijn. Ik heb jullie nog nooit gezien.’

‘Ik ben meneer Walker,’ zei het eerste wezen. ‘Naast mij staat meneer Archer. Wij dienen de machtigste vampier in New York City. De leider van de grootste vampierkring in Manhattan.’

‘Raphael Santiago,’ zei Isabelle. ‘In dat geval moeten jullie weten dat Simon geen lid is van een kring. Hij is eigen baas.’

Meneer Walker glimlachte lichtjes. ‘Mijn meester hoopt dat daar verandering in kan komen.’

Simon keek naar Isabelle, die haar schouders ophaalde. ‘Heeft Raphael je niet verteld dat hij wilde dat je uit de buurt bleef van andere vampiers?’

‘Misschien is hij van gedachten veranderd,’ stelde Simon voor. ‘Je weet hoe hij is. Humeurig. Wispelturig.’

‘Ik zou het niet weten. Ik heb hem niet meer gezien sinds ik hem dreigde te vermoorden met een kandelaar. Hij nam het goed op, trouwens. Hij vertrok geen spier.’

‘Geweldig,’ zei Simon. De twee onderdanen staarden naar hem. Hun ogen hadden een lichtgrijze kleur, als vieze sneeuw. ‘Als Raphael mij in de kring wil, is het omdat hij iets van me wil. Dan kunnen jullie me maar beter gelijk vertellen wat dat is.’

‘Wij zijn niet op de hoogte van de plannen van onze meester,’ zei meneer Archer op een hooghartig toontje.

‘Dan niet,’ zei Simon. ‘Dan ga ik niet mee.’

‘We hebben toestemming om geweld te gebruiken als je niet met ons mee wilt.’

De dolk leek in Isabelles hand te springen. Ze bewoog in elk geval amper en hield het mes ineens vast en draaide het rond in haar hand. ‘Dat zou ik maar niet doen als ik jullie was.’

Meneer Archer liet zijn tanden zien. ‘Sinds wanneer zijn de kinderen van de engelen de lijfwachten van solitaire benedenlingen? Ik dacht dat jij je niet met dit soort zaakjes in zou laten, Isabelle Lightwood.’

‘Ik ben zijn lijfwacht niet,’ zei Isabelle. ‘Ik ben zijn vriendin. En dat geeft mij het recht om jou verrot te schoppen als je hem iets aandoet. Zo werkt dat nou eenmaal.’

Vriendin? Simon was zo verrast dat hij haar met open mond aanstaarde. Maar zij staaarde met een duistere blik naar de twee onderdanen. Aan de ene kant geloofde hij niet dat Isabelle zichzelf ooit zijn vriendin had genoemd. Aan de andere kant was het typisch hoe vreemd zijn leven was geworden, dat hij zich hier het meest over verbaasde, in plaats van over het feit dat hij zojuist was opgeroepen door de machtigste vampier in New York.

‘Mijn meester,’ zei meneer Walker op een toon die hij zelf waarschijnlijk geruststellend vond, ‘heeft een voorstel voor de daglichteling.’

‘Zijn naam is Simon. Simon Lewis.’

‘Voor meneer Lewis. Ik kan je verzekeren dat het in het voordeel van meneer Lewis zal zijn als hij bereid is om met ons mee te gaan en onze meester aan te horen. Ik zweer op mijn meesters reputatie dat er niets met je zal gebeuren, daglichteling. En het staat je vrij om het aanbod van mijn meester te weigeren.’

Mijn meester, mijn meester. Meneer Walker sprak de woorden vol bewondering en ontzag uit. Simon rilde vanbinnen. Hoe verschrikkelijk was het om zo aan iemand vast te zitten en om geen eigen wil te hebben.

Isabelle schudde haar hoofd en mimedde 'nee' naar Simon. Ze had waarschijnlijk gelijk, dacht hij. Isabelle was een uitstekende schaduwjager. Al sinds haar twaalfde zat ze foute benedelingen achterna: losgeslagen vampiers, heksenmeesters die zwarte magie gebruikten, weerwolven die wild waren geworden en iemand hadden opgegeten. Ze was waarschijnlijk beter dan iedere andere schaduwjager van haar leeftijd, met uitzondering van haar broer Jace. En Sebastian, dacht Simon, die beter was geweest dan hen allebei. Maar die was dood.

'Oké,' zei hij. 'Ik ga mee.'

Isabelles ogen werden groter. 'Simon!'

De onderdanen wreven in hun handen, als de slechteriken in een stripboek. Het gebaar zelf was niet zo griezelig, maar wel het feit dat ze het allebei precies tegelijk en op precies dezelfde manier deden. Ze leken wel handpoppen die aan dezelfde touwtjes vastzaten.

'Fantastisch,' zei meneer Archer.

Isabelle liet haar mes met een kletterend geluid op de tafel vallen en leunde voorover. Haar glanzende haar raakte het tafelblad. 'Simon,' fluisterde ze dwingend. 'Doe niet zo dom. Er is geen enkele reden om met ze mee te gaan. En Raphael is een eikel.'

'Raphael is de hoofdvampier,' zei Simon. 'Zijn bloed heeft van mij een vampier gemaakt. Hij is mijn... hoe noem je dat?'

'Vampiervader, schepper, verwekker... er zijn een miljoen namen voor wat hij heeft gedaan,' zei Isabelle afgeleid. 'En misschien heeft zijn bloed van jou wel een vampier gemaakt. Maar het heeft van jou geen daglichteling gemaakt.' Ze keek hem doordringend aan. *Jace heeft van jou een daglichteling gemaakt.* Maar dat zou ze nooit hardop zeggen. Er waren maar een paar mensen die de waarheid kenden, het hele verhaal over wat Jace was en wat Simon daarom was. 'Je hoeft niet te doen wat hij zegt.'

'Natuurlijk niet,' zei Simon zachtjes. 'Ik kan ook weigeren, maar denk je dat Raphael het er dan bij zal laten? Ik dacht het

niet. Ze zullen me blijven achtervolgen.’ Hij wierp een blik op de onderdanen. Ze keken alsof ze het met hem eens waren, al verbeelde hij zich dat misschien. ‘Ze zullen me overal lastigvallen. Als ik ergens heen ga, op school, bij Clary...’

‘En dus? Denk je dat Clary ze niet aankan?’ Isabelle gooid haar handen in de lucht. ‘Prima. Maar laat mij tenminste met je meegaan.’

‘Geen sprake van,’ kwam meneer Archer tussenbeide. ‘Dit is geen zaak voor schaduwjagers. Dit is een aangelegenheid van de nachtkinderen.’

‘Ik zal niet...’

‘De Wet geeft ons het recht om onze zaken achter gesloten deuren af te handelen.’ Meneer Walker klonk streng. ‘Met ons eigen soort.’

Simon keek naar ze. ‘Geef ons een momentje, alsjeblieft,’ zei hij. ‘Ik wil met Isabelle praten.’

Het bleef even stil. In het restaurant ging alles gewoon door. Het werd drukker, zoals elke avond gebeurde nadat de laatste film in de bioscoop om de hoek was afgelopen. Serveersters liepen gehaast heen en weer met dampende borden eten. Stelletjes lachten en kletsten aan de tafels om hen heen en de koks schreeuwden naar elkaar achter de toonbank. Niemand keek naar ze en niemand leek te merken dat er iets vreemds gaande was. Simon was inmiddels gewend aan betoveringen, maar soms kreeg hij als hij met Isabelle was toch het gevoel dat hij vastzat achter een onzichtbare glazen muur, afgesloten van de rest van de mensen en de dagelijkse gang van zaken.

‘Prima,’ zei meneer Walker, die een stap achteruit zette. ‘Maar mijn meester houdt er niet van om lang te wachten.’

Ze liepen naar de deur en hadden blijkbaar geen last van de koude windvlagen. Ze stonden er als twee standbeelden. Simon wendde zich tot Isabelle. ‘Het is al goed,’ zei hij. ‘Ze zullen me niets doen. Ze kunnen me niets doen. Raphael weet hiervan.’ Hij gebaarde ongemakkelijk naar zijn voorhoofd.

Isabelle stak haar hand naar hem uit en veegde zijn haar weg. Het was meer een zakelijke dan een liefdevolle aanraking. Ze fronste. Simon had het teken zelf vaak genoeg gezien in de spiegel. Hij wist hoe het eruitzag. Het leek alsof iemand met een kwast een eenvoudig patroon op zijn voorhoofd had geschilderd, net boven zijn ogen. De vorm leek af en toe te veranderen, als wolken die steeds vervormden, maar het was altijd duidelijk en zwart en het zag er op de een of andere manier gevaarlijk uit, als een waarschuwingsteken in een andere taal.

‘Werkt het echt?’ fluisterde ze.

‘Raphael denkt dat het werkt,’ zei Simon. ‘En ik heb geen reden om te denken dat dat niet zo is.’ Hij pakte haar pols en trok haar hand weg van zijn gezicht. ‘Het komt wel goed, Isabelle.’

Ze zuchtte. ‘Elk onderdeel van mijn training zegt dat dit geen goed idee is.’

Simon kneepte in haar hand. ‘Kom op. Jij bent toch ook nieuwsgierig naar wat Raphael wil?’

Isabelle gaf een klopje op zijn hand en leunde achterover. ‘Vertel me alles als je terug bent. Bel mij als eerste.’

‘Doe ik.’ Simon stond op en ritste zijn jas dicht. ‘En wil je iets voor me doen? Twee dingen, eigenlijk.’

Ze keek hem aarzelend maar geamuseerd aan. ‘Wat?’

‘Clary zei dat ze vanavond ging trainen op het Instituut. Als je haar ziet, vertel haar dan niet waar ik heen ben. Ze zal zich alleen maar onnodig zorgen maken.’

Isabelle rolde met haar ogen. ‘Oké, prima. Tweede ding?’

Simon leunde voorover en zoende haar op haar wang. ‘Bestel de borsjtsj. Die is geweldig.’

Meneer Walker en meneer Archer waren niet echt spraakzaam gezelschap. Ze leidden Simon in stilte door de straten van de Lower East Side en liepen met hun vreemde, zwevende tred

een paar passen voor hem uit. Het was al laat, maar het was druk op straat: mensen die een late dienst hadden gedraaid en mensen die uit eten waren geweest en die met hun hoofd gebogen en kraag omhoog tegen de gure wind naar huis snelden. Op St. Mark's Place stonden tafels waar van alles werd verkocht: van goedkope sokken tot potloodtekeningen van New York en rokerige sandelhoutwierook. Daaronder zat de geur van mensen: huid en bloed.

Simons maag trok samen. Hij probeerde genoeg flessen dierenbloed op zijn kamer te houden. Hij had nu een klein koelkastje achter in zijn kast, waar zijn moeder het nooit zou zien. Hiermee probeerde hij te voorkomen dat hij honger kreeg. Het bloed smaakte walgelijk. Hij had gedacht dat hij eraan zou wennen en dat hij er zelfs zin in zou krijgen, maar behalve dat het zijn honger stilde, deed het helemaal niets. Hij kon er niet van genieten zoals hij ooit van chocola, vegetarische burrito's of koffie-ijs had genoten. Het bleef bloed.

Maar de honger was erger. Als hij honger had, rook hij dingen die hij niet wilde ruiken. Zout op iemands huid, de overrijpe, zoete geur van bloed die uit de poriën van voorbijgangers sijpelde. Hij kreeg er een hongerig, draaierig en naar gevoel van. Hij trok zijn schouders op, boog zijn hoofd, duwde zijn vuisten in zijn jaszakken en probeerde door zijn mond te ademen.

Ze sloegen rechts af naar Third Avenue en bleven staan voor een restaurant. Op het bord op de stoep stond: CLOISTER CAFÉ. TUIN HET HELE JAAR GEOPEND. Simon knipperde met zijn ogen. 'Wat doen we hier?'

'Dit is de plek die onze meester heeft gekozen,' zei meneer Walker op een wezenloze toon.

'Euh.' Simon was verbijsterd. 'Je zou denken dat Raphael ergens anders zou willen afspreken. Boven op een oningewijde kathedraal of in een grafkelder vol botten of zo. Hij lijkt mij niet echt een type voor hippe restaurantjes.'

De twee onderdanen staarden hem aan. 'Is er een probleem, daglichteling?' vroeg meneer Archer uiteindelijk.

Simon voelde zich op een vreemde manier beledigd. 'Nee. Nee, er is geen probleem.'

De inrichting van het restaurant was donker, met een marmeren bar tegen een van de muren. Ze liepen naar de andere kant van de ruimte en gingen een deur door naar de tuin. Ze werden niet benaderd door serveersters.

Veel restaurants in New York hadden een terras in een binnentuin, maar rond deze tijd van het jaar waren de tuinen meestal al gesloten. Ze stonden op een binnenplein tussen de gebouwen. Er waren muurschilderingen van Italiaanse tuinen vol bloemen. Het leek echt, maar het was gezichtsbedrog. In de bomen, met hun roodbruine en gouden blaadjes, hingen kabels met witte lichtjes, en van de terrasverwarmers die tussen de tafels stonden kwam een rode gloed. Het geluid van de klaterende fontein in het midden van het plein klonk als muziek.

Er was maar één tafel bezet, en niet door Raphael. Aan een tafel dicht bij de muur zat een slanke vrouw met een grote hoed. Terwijl Simon haar verbijsterd aanstaarde, zwaaide ze naar hem. Hij draaide zich om, maar daar stond natuurlijk niemand meer. Walker en Archer waren doorgelopen en Simon keek geamuseerd toe hoe ze het plein overstaken en een meter vanwaar de vrouw zat, bleven staan.

Walker maakte een diepe buiging. 'Meester,' zei hij.

De vrouw glimlachte. 'Walker,' zei ze. 'En Archer. Heel goed. Dank jullie wel dat jullie Simon naar me toe hebben gebracht.'

'Wacht eens even.' Simon keek van de vrouw naar de twee onderdanen en weer terug. 'Jij bent Raphael niet.'

'Mijn hemel, nee.' De vrouw zette haar hoed af. Een enorme hoeveelheid zilverblond haar viel over haar schouders. Het schitterde in de kerstverlichting. Haar gezicht was glad, bleek en ovaal en ze had enorme, vaalgroene ogen. Ze was erg mooi. Ze droeg lange, zwarte handschoenen, een zwarte zijden blouse

en een kokerrok. Om haar hals had ze een zwart sjaaltje geknoopt. Het was onmogelijk om haar leeftijd te schatten, of de leeftijd waarop ze een vampier was geworden. 'Ik ben Camille Belcourt. Aangenaam kennis te maken.'

Ze stak haar zwarte handschoen naar hem uit.

'Er werd mij verteld dat ik Raphael Santiago hier zou ontmoeten,' zei Simon, die haar hand niet aanpakte. 'Werk jij voor hem?'

Camille Belcourt lachte als een klaterende fontein. 'Zeer zeker niet! Al werkte hij ooit wel voor mij.'

En toen herinnerde Simon het zich. 'Ik dacht dat iemand anders de hoofdvampier was,' had hij ooit tegen Raphael gezegd, in Idris. Het leek eeuwen geleden.

'Camille is nog niet bij ons terug,' had Raphael geantwoord. Ik heb nu de leiding.

'Jij bent de hoofdvampier,' zei Simon. 'Van de kring in Manhattan.' Hij draaide zich om naar de onderdanen. 'Jullie hebben me erin geluisd. Jullie zeiden dat ik Raphael hier zou zien.'

'Ik zei dat je onze meester hier zou zien,' zei meneer Walker. Zijn ogen waren groot en leken leeg. Zo leeg, dat Simon zich afvroeg of hij überhaupt van plan was geweest om hem om de tuin te leiden. Het waren waarschijnlijk een soort robots, die zeiden wat hun meester hun had opgedragen en zich niet bewust waren van afwijkingen in het script. 'En dit is onze meester.'

'Inderdaad.' Camille keek haar onderdanen met een stralende glimlach aan. 'Willen jullie ons excuseren, Walker en Archer. Ik moet Simon even alleen spreken.' De manier waarop ze zijn naam en het woordje 'alleen' zei, klonk als een geheime liefkozing.

De onderdanen bogen en liepen weg. Toen meneer Archer zich omdraaide, zag Simon een litteken op de zijkant van zijn keel. Het was zo'n donkere plek dat het wel verf leek. Er zaten stipjes in die nog donkerder waren. De donkere stipjes waren

gaatjes, omringd door droge, gerafelde huid. Simon voelde een rilling over zijn rug trekken.

‘Kom zitten, alsjeblieft,’ zei Camille, die naar de stoel naast haar gebaarde. ‘Wil je wijn?’

Simon nam plaats op de oncomfortabele, harde, metalen stoel. ‘Ik drink niet echt.’

‘Natuurlijk,’ zei ze vol medeleven. ‘Je bent amper een jongeling, of niet? Maak je niet te veel zorgen. Na verloop van tijd zul je leren om wijn en andere dranken te drinken. Er zijn oude vampiers die menselijk voedsel kunnen nuttigen zonder al te veel schadelijke bijwerkingen.’

Zonder al te veel schadelijke bijwerkingen? Dit klinkt niet echt bemoedigend, dacht Simon. ‘Gaat dit lang duren?’ vroeg hij, terwijl hij geïrriteerd naar zijn mobieltje wees, waarop te zien was dat het al halfelf geweest was. ‘Ik moet naar huis.’

Camille nam een slok van haar wijn. ‘Echt? Waarom?’

Omdat mijn moeder op me wacht. Dat hoefde deze vrouw natuurlijk niet te weten. ‘Je hebt mijn afspraakje onderbroken,’ zei hij. ‘Ik vraag me gewoon af wat er zo belangrijk is.’

‘Je woont nog bij je moeder, of niet soms?’ zei ze terwijl ze haar glas neerzette. ‘Nogal vreemd, vind je niet? Dat een machtige vampier als jij weigert om uit huis te gaan en zich aan te sluiten bij een kring?’

‘Dus je hebt mijn afspraak onderbroken om me uit te lachen omdat ik nog steeds bij mijn moeder woon? Had je dat niet kunnen doen op een avond dat ik geen afspraak had? Dat is op de meeste avonden, mocht je je dat afvragen.’

‘Ik drijf niet de spot met je, Simon.’ Ze ging met haar tong over haar onderlip, alsof ze de wijn die ze zojuist gedronken had proefde. ‘Ik wil weten waarom jij niet bij Raphaels kring zit.’

Dat is toch ook jouw kring? ‘Ik kreeg het gevoel dat hij mij er niet bij wilde,’ zei Simon. ‘Hij heeft min of meer gezegd dat hij mij met rust zou laten als ik hem met rust zou laten. Dus laat ik hem met rust.’

‘Is dat zo?’ Haar groene ogen glommen.

‘Ik heb nooit een vampier willen worden,’ zei Simon, die zich afvroeg waarom hij dit vertelde aan een vrouw die hij niet kende. ‘Ik heb altijd een normaal leven gewild. Toen ik erachter kwam dat ik een daglichteling was, dacht ik dat dat kon. Of in elk geval een beetje. Ik kan naar school, ik kan thuis wonen, ik kan mijn moeder en zus zien...’

‘Zolang je nooit eet waar zij bij zijn,’ zei Camille. ‘Zolang je je behoefte aan bloed kunt verbergen. Je hebt nog nooit mensenbloed gehad, of wel? Alleen bloed in zakken. Oud dierenbloed.’ Ze trok haar neus op.

Simon dacht aan Jace en duwde de gedachte snel weer weg. Jace was niet echt een mens. ‘Nee, nog nooit.’

‘Dat gaat nog wel een keer gebeuren. En als het gebeurt, dan zul je het nooit meer vergeten.’ Ze leunde voorover. Haar lichte haar raakte zijn hand. ‘Je kunt niet voor altijd verbergen wie je bent.’

‘Welke tiener liegt er nou niet tegen zijn ouders?’ zei Simon. ‘Hoe dan ook, ik snap niet helemaal wat dit jou aangaat. Ik snap eigenlijk nog steeds niet waarom ik hier ben.’

Camille leunde voorover. Haar zwarte zijden blouse viel open. Als Simon nog een mens was geweest, had hij nu gebloed. ‘Mag ik het zien?’

Simon voelde hoe zijn ogen zowat uit hun kassen sprongen. ‘Wat?’

Ze glimlachte. ‘Het teken, gekke jongen. Het teken van de dwaler.’

Simon opende zijn mond en sloot hem weer. *Hoe weet ze dit?* Er wisten maar weinig mensen van het teken dat Clary hem in Idris had gegeven. Raphael had hem verteld dat het een dodelijk geheim was en zo ging Simon er ook mee om.

Maar Camilles ogen waren erg groen en standvastig en om de een of andere reden wilde hij doen wat zij van hem wilde. Er was iets in de manier waarop ze naar hem keek en iets in de

muziek van haar stem. Hij schoof zijn haar opzij en liet zijn voorhoofd zien.

Haar ogen werden groter en haar mond viel open. Ze legde haar vingers op haar keel, alsof ze haar niet-bestaande hartslag zocht. 'O,' zei ze. 'Wat ben jij een geluksvogel, Simon. Wat zul je hier blij mee zijn.'

'Het is een vloek,' zei hij. 'Geen zegen. Dat weet je toch?'

Haar ogen sprankelden. "'Kaïn zei tegen de Heer: die straf is te zwaar om te dragen.'" Is het te zwaar om te dragen, Simon?'

Simon leunde achterover en liet zijn haar weer op zijn plek vallen. 'Ik kan het dragen.'

'Maar je wilt het niet.' Ze liet haar vinger over de rand van het wijnglas glijden en hield haar blik op hem gericht. 'Wat als ik je een manier kon bieden om deze vloek in jouw voordeel te gebruiken?'

Dan zou ik zeggen dat we eindelijk bij de reden komen waarom je me hier hebt gebracht. Dat is een begin. 'Ik luister.'

'Je herkende mijn naam toen ik me net voorstelde,' zei Camille. 'Raphael heeft mij wel eens genoemd, of niet?' Ze had een heel licht accent, dat Simon niet helemaal kon plaatsen.

'Hij zei dat jij het hoofd van de kring was en dat hij de leiding had terwijl jij weg was. Hij had jouw plaats tijdelijk ingenomen, als een... als een vicepresident of zo.'

'Aha.' Ze beet op haar lip. 'Dat is niet helemaal waar. Ik wil jou graag de waarheid vertellen, Simon. Ik wil je graag een aanbod doen. Maar je moet mij eerst iets beloven.'

'Wat?'

'Dat alles wat wij hier vanavond bespreken, geheim blijft. Niemand mag het weten. Jouw kleine roodharige vriendinnetje Clary niet. Jouw andere vriendinnetjes niet. De Lightwoods niet. Niemand.'

Simon leunde achterover. 'En wat als ik dat niet wil beloven?'

'Dan mag je gaan,' zei ze. 'Maar dan zul je nooit weten wat ik je wilde vertellen. En daar zul je spijt van krijgen.'

‘Ik ben nieuwsgierig,’ zei Simon. ‘Maar ik weet niet zeker of ik zó nieuwsgierig ben.’

Haar ogen sprankelden van verbazing, pret en misschien, dacht Simon, wel een klein beetje respect. ‘Wat ik te zeggen heb, heeft geen betrekking op hen. Het heeft niets met hun veiligheid of hun welzijn te maken. De geheimhouding dient enkel voor mijn eigen bescherming.’

Simon keek haar bedenkelijk aan. Meende ze het? Vampiers waren niet als elfen, die niet konden liegen. Maar hij moest toegeven dat hij nieuwsgierig was. ‘Oké. Ik zal het geheimhouden, tenzij ik vind dat het iets is wat mijn vrienden in gevaar brengt. Dan geldt mijn belofte niet meer.’

Haar glimlach was ijzig. Hij kon merken dat ze het niet leuk vond dat hij haar niet vertrouwde. ‘Prima,’ zei ze. ‘Ik heb niet echt een keuze, aangezien ik jouw hulp nodig heb.’ Ze leunde voorover. Haar slanke hand speelde met de steel van het wijnglas. ‘Het is nog niet zo lang geleden dat ik de leider was van de vampierkring in Manhattan. Alles ging goed. We hadden een prachtig vertrek in een oud vooroorlogs gebouw in de Upper West Side, niet dat rattenhol van een hotel waar Santiago mijn volk nu huist. Santiago – Raphael, zoals jij hem noemt – was mijn onderbevelhebber. Mijn meest loyale partner. Dat dacht ik tenminste... Op een nacht kwam ik erachter dat hij mensen vermoordde. Hij dreef ze naar dat oude hotel in Spanish Harlem en dronk hun bloed. Gewoon voor de lol. Hij liet hun botten achter in de afvalcontainers. Hij nam stomme risico’s en overtrad de Wet van het Verbond.’ Ze nipte aan haar wijn. ‘Toen ik hem ermee confronteerde, kwam ik erachter dat hij de rest van de kring had verteld dat ik de moordenaar en de overtreder was. Hij wilde me erin luizen. Hij was van plan om mij te vermoorden en zelf de macht te grijpen. Ik ben gevlucht. Walker en Archer gingen met mij mee om me te beschermen.’

‘Dus hij heeft iedereen wijsgemaakt dat hij de leiding heeft totdat jij terugkomt?’

Ze trok een gezicht. ‘Santiago kan heel goed liegen. Hij wil dat ik terugkom, maar alleen zodat hij mij kan vermoorden en de echte leider van de kring kan worden.’

Simon wist niet wat ze wilde horen. Hij was er niet aan gewend dat volwassen vrouwen hem met grote, betraande ogen aanstaarden, of hun levensverhaal vertelden.

‘Het spijt me,’ zei hij uiteindelijk.

Ze haalde haar schouders op. Ze deed het op zo’n theatrale manier, dat hij zich afvroeg of haar accent misschien Frans was. ‘Niets aan te doen,’ zei ze. ‘Ik heb me al die tijd verstopt in Londen. Ik ben op zoek gegaan naar bondgenoten en heb mijn tijd afgewacht. Toen hoorde ik over jou.’ Ze stak haar hand omhoog. ‘Ik kan je niet vertellen hoe. Ik heb gezworen dat ik het geheim zou houden. Maar zodra ik over jou hoorde, realiseerde ik me dat dit precies was waar ik op wachtte.’

‘Wat? Ik?’

Ze leunde voorover en raakte zijn hand aan. ‘Raphael is bang voor jou, Simon. En terecht. Jij bent van zijn soort. Je bent een vampier, maar jij kunt niet gewond of gedood worden. Hij hoeft maar een vinger naar jou uit te steken en God zal wraak nemen.’

Het was even stil. Simon hoorde het zachte elektrische gezoem van de kerstverlichting, het water in de fontein en het gegons en gedruis van de stad. Toen hij sprak, klonk zijn stem zacht. ‘Je zei het.’

‘Wat zei ik, Simon?’

‘Het woord. Degene die wraak zal nemen...’ Het woord brandde zijn mond, net als altijd.

‘Ja. God.’ Ze trok haar hand terug, maar haar ogen stonden warm. ‘Ons soort kent veel geheimen die ik jou kan vertellen en laten zien. Je zult leren dat je niet vervloekt bent.’

‘Mevrouw...’

‘Camille. Je moet me Camille noemen.’

‘Ik begrijp nog steeds niet wat je van mij wilt.’

‘Echt niet?’ Ze schudde haar hoofd en haar glanzende haar vloog langs haar gezicht. ‘Ik wil dat je je bij mij aansluit, Simon. Ga met mij de strijd aan tegen Santiago. We zullen dat rattenhol van hem samen betreden. Zodra zijn volgers zien dat jij bij mij hoort, zullen ze hem verlaten en naar mij komen. Ik geloof dat ze onder hun angst voor hem trouw aan mij zijn. Als ze ons samen zien, zal die angst verdwijnen en zullen ze zich bij ons aansluiten. Een mens kan niet wedijveren met het goddelijke.’

‘Ik weet het niet, hoor,’ zei Simon. ‘In de Bijbel vecht Jakob met een engel. En hij wint.’

Camille trok haar wenkbrauwen op.

Simon haalde zijn schouders op. ‘Joodse les.’

“‘Jakob noemde die plaats Peniël, ‘want,’ zei hij, ‘ik heb oog in oog gestaan met God.’” Je bent niet de enige die de Bijbel kent.’ Haar ernstige blik verdween en ze glimlachte. ‘Je hebt het misschien niet door, daglichteling, maar zolang jij dat teken draagt, ben jij het wrekende wapen van de hemel. Niemand kan het van jou winnen. Zeker een vampier niet.’

‘Ben jij bang voor mij?’ vroeg Simon.

Hij had er vrijwel gelijk spijt van dat hij het had gevraagd. Haar groene ogen werden zo donker als onweerswolken. ‘Ik? Bang voor jou?’ Toen herpakte ze zich. Haar gezichtsuitdrukking verzachtte en haar ogen werden lichter. ‘Natuurlijk niet,’ zei ze. ‘Je bent een intelligente jongeman. Ik ga ervan uit dat jij de wijsheid van mijn voorstel inziet en je bij me aansluit.’

‘En wat is jouw voorstel precies? Ik bedoel, ik snap dat je Raphael wilt overbluffen, maar daarna? Ik haat Raphael niet echt. Ik wil niet van hem af of zo. Hij laat mij met rust. Dat is alles wat ik wil.’

Ze vouwde haar handen. Ze droeg een zilveren ring met een blauwe steen om haar linkermiddelvinger. De ring zat over haar handschoen heen. ‘Je denkt dat je dat wilt, Simon. Je denkt dat Raphael jou een gunst bewijst door jou met rust te laten, zoals jij het noemt. Wat hij eigenlijk doet, is je buitensluiten. Jij denkt

nu dat jij jouw soort niet nodig hebt. Je bent blij met de vrienden die je hebt. Mensen en schaduwjagers. Het lukt je nog om flessen bloed in je kamer te verstoppert en voor je moeder te verzwijgen wat je bent.'

'Hoe weet jij...'

Ze ging door en negeerde hem. 'Maar hoe zit het over tien jaar? Als je eigenlijk zesentwintig hoort te zijn? En over twintig jaar? Dertig jaar? Denk je soms dat het niet op zal vallen dat iedereen verandert, maar jij niet?'

Simon zei niets. Hij wilde eigenlijk niet toegeven dat hij nog nooit zo ver vooruit had gedacht. Hij wilde niet zo ver vooruit denken.

'Raphael heeft jou geleerd dat andere vampiers als vergif voor je zijn. Maar zo hoeft het niet te zijn. Een eeuwigheid is een lange tijd om alleen door te brengen, zonder anderen van jouw soort. Anderen die het begrijpen. Je bent bevriend met schaduwjagers, maar jij kunt nooit een van hen zijn. Jij zult altijd anders zijn. Bij ons kun je ergens bij horen.' Toen ze vooroverleunde, sprong er wit licht van haar ring af. Het prikte in Simons ogen. 'Wij hebben duizenden jaren kennis die we met jou kunnen delen, Simon. Je kunt leren hoe je jouw geheim kunt bewaren, hoe je kunt eten en drinken en hoe je Gods naam kunt uitspreken. Raphael heeft deze informatie voor jou achtergehouden en je laten geloven dat het niet mogelijk is. Maar het is wel mogelijk. Ik kan je helpen.'

'Als ik jou eerst help,' zei Simon.

Ze glimlachte en liet haar scherpe witte tanden zien. 'We zullen elkaar helpen.'

Simon leunde achterover. De ijzeren stoel was hard en zat niet lekker en hij werd ineens heel moe. Hij keek naar zijn handen en kon zien dat zijn aderen donkerder waren geworden en vertakten over zijn knokkels. Hij wilde bloed. Hij wilde met Clary praten. Hij wilde tijd om na te denken.

'Ik heb je laten schrikken,' zei ze. 'Ik weet dat het veel is om

in één keer te verwerken. Ik zou je het liefst alle tijd van de wereld geven om hierover na te denken. Maar we hebben niet veel tijd, Simon. Zolang ik in de stad ben, loop ik het gevaar dat Raphael en zijn kornuiten me vinden.'

'Kornuiten?' Ondanks alles grinnikte Simon.

Camille leek het niet te snappen. 'Ja?'

'Nou ja, het is gewoon... "kornuiten" klinkt een beetje als "kameraden" of "makers".' Ze bleef hem wezenloos aanstaren. Simon zuchtte. 'Sorry. Je hebt waarschijnlijk niet zoveel slechte films gezien als ik.'

Camille fronste lichtjes en er verscheen een dunne rimpel tussen haar wenkbrauwen. 'Ik was al gewaarschuwd dat je soms vreemde trekjes hebt. Misschien komt het doordat ik niet zoveel vampiers van jouw generatie ken. Maar het zal goed voor me zijn, denk ik, om in de buurt van iemand te zijn die zo... jong is.'

'Vers bloed,' zei Simon.

Hier moest ze wel om glimlachen. 'Ben je er klaar voor? Om mijn aanbod te accepteren? Om samen te werken?'

Simon keek naar de lucht. De witte lichtjes in de bomen leken de sterren uit te wissen. 'Hoor eens,' zei hij. 'Ik waardeer het aanbod. Echt.' Shit, dacht hij. Er moest toch een manier zijn om dit te zeggen zonder te klinken alsof hij een uitnodiging voor het schoolfeest afsloeg. *Ik ben geveleid dat je me vraagt, maar...* Camille sprak net als Raphael heel formeel en stijf, alsof ze in een sprookje zat. Misschien kon hij dat proberen. 'Ik behoef enige tijd om deze beslissing te maken. Dat begrijp je hopelijk wel.'

Ze glimlachte verijnd en liet de puntjes van haar hoektanden zien. 'Vijf dagen,' zei ze. 'Niet langer.' Ze stak een hand naar hem uit. Er glom iets in haar zwarte zijden handschoen. Het was een klein, glazen buisje. Het leek wel zo'n proefmonster van parfum, alleen was het buisje gevuld met bruin poeder. 'Zand van de begraafplaats,' legde ze uit. 'Als je dit kapotgooit,

weet ik dat je me oproept. Als je me niet binnen vijf dagen oproept, stuur ik Walker op je af voor een antwoord.'

Simon pakte het buisje en liet het in zijn zak glijden. 'En als mijn antwoord nee is?'

'Dan zal ik teleurgesteld zijn. Maar dan zullen we als vrienden uit elkaar gaan.' Ze schoof haar wijnglas opzij. 'Dag, Simon.'

Simon stond op. De stoel maakte een metaalachtig piepegeluid toen hij hem naar achteren schoof. Te hard. Hij wilde eigenlijk nog wat terugzeggen, maar hij wist niet wat. Het leek erop dat ze klaar met hem was. Hij besloot dat hij liever een rare moderne vampier zonder manieren leek dan dat hij het risico liep om weer terug in het gesprek getrokken te worden. Hij ging weg zonder verder nog iets te zeggen.

Op zijn weg terug door het restaurant liep hij langs Walker en Archer, die naast de grote, houten bar stonden, met hun schouders gebogen onder hun lange, grijze mantels. Hij voelde hun dreigende blikken toen hij langsliep en hij wiebelde met zijn vingers naar hen. Een gebaar dat het midden hield tussen een vriendelijke zwaai en het wegvegen van iets. Archer liet zijn tanden zien – het waren platte mensentanden – en hij liep met grote passen langs hem naar de tuin. Op de voet gevolgd door Walker. Simon zag hoe ze plaatsnamen in de stoelen tegenover Camille. Ze keek niet op, maar de witte lichtjes die de tuin hadden verlicht, gingen ineens uit. Niet een voor een maar allemaal tegelijk. Simon staarde verward naar het donkere plein. Het leek wel alsof iemand de sterren had uitgedaan. Tegen de tijd dat de obers het doorkregen en naar buiten snelden om het probleem te verhelpen en de tuin weer te verlichten, waren Camille en haar menselijke onderdanen verdwenen.

Simon deed de voordeur van zijn huis open. Hij woonde in een straat met identieke bakstenen rijtjeshuizen, aan de rand van zijn wijk in Brooklyn. Hij duwde de deur een stukje open en luisterde.

Hij had zijn moeder verteld dat hij met Eric en de andere bandleden ging repeteren voor een optreden. Er was ooit een tijd dat ze hem zonder twijfel had geloofd. Elaine Lewis was altijd een relaxte moeder geweest. Ze had Simon en zijn zus nooit een tijd gegeven waarop ze thuis moesten zijn en ze had nooit moeilijk gedaan over uitgaan op doordeweekse avonden. Simon was eraan gewend om tot in de late uurtjes weg te blijven met Clary en om twee uur 's nachts zijn bed in te duiken. Zijn moeder had er nooit iets van gezegd.

Nu was alles anders. Hij was bijna twee weken in Idris geweest, het thuisland van de schaduwjagers. Hij was zomaar, zonder enige uitleg, twee weken van huis geweest. De heksenmeester Magnus Bane had een geheugenspreuk op Simons moeder gebruikt, zodat ze zich nu niet meer herinnerde dat hij ooit weg was geweest. Het zat in elk geval niet in haar bewuste herinnering. Maar haar gedrag was wel veranderd. Ze was wantrouwend en hield hem goed in de gaten. Ze stond er ineens op dat hij om een bepaalde tijd thuis was. De laatste keer dat hij thuis was gekomen van een afspraakje met Maia, had ze op een stoel in de gang gezeten, met haar armen over elkaar en een woedende blik op haar gezicht.

Hij had haar die avond al horen ademen voordat hij haar had gezien. Nu hoorde hij alleen het geluid van de televisie in de woonkamer. Ze had waarschijnlijk op hem gewacht terwijl ze naar een marathon van haar favoriete ziekenhuisserie keek. Simon deed de deur dicht en leunde ertegenaan. Hij verzamelde moed om te liegen.

Het was al zo moeilijk om niets te eten waar zijn familie bij was. Gelukkig ging zijn moeder vroeg naar haar werk en kwam ze laat weer terug. Rebecca studeerde in New Jersey en kwam slechts af en toe naar huis om haar was te doen. Ze was niet vaak genoeg in de buurt om door te krijgen dat er iets vreemds aan de hand was. Zijn moeder was meestal al weg als hij opstond en ze zette haar met liefde bereide ontbijt en lunch

dan voor hem op het aanrecht. Hij gooide het onderweg ergens in een vuilnisbak. Met het avondeten was het een stuk lastiger. Als zijn moeder thuis was, moest hij zijn eten over zijn bord heen en weer schuiven en doen alsof hij geen honger had. Ook zei hij soms dat hij zijn eten wilde meenemen naar zijn kamer omdat hij veel huiswerk had. Een paar keer had hij om haar blij te maken wel enkele happen genomen. Hij had daarna uren zwetend en spugend op de badkamer doorgebracht, net zolang tot hij het allemaal kwijt was.

Hij haatte het dat hij tegen haar moest liegen. Hij had altijd een beetje medelijden gehad met Clary vanwege Jocelyn, de meest overbezorgde moeder die hij kende. Nu was het omgekeerd. Sinds Valentijn dood was, had Jocelyn Clary wat meer losgelaten. Ze leek bijna wel een normale ouder. Ondertussen bezweek Simon thuis bijna onder zijn moeders beschuldigende blik.

Hij rechte zijn rug, zette zijn schoudertas bij de deur en liep naar de woonkamer voor de confrontatie met zijn moeder. De televisie stond aan en het journaal schalde door de kamer. De nieuwslezer vertelde over een baby die in een steegje achter het ziekenhuis in het centrum was gevonden. Simon was verast. Zijn moeder haatte het journaal. Ze werd er depressief van. Hij keek naar de bank en snapte het. Zijn moeder sliep. Haar bril lag op de tafel en haar halflege glas stond op de grond. Simon kon het vanaf hier ruiken. Het was waarschijnlijk whisky. Hij voelde een steek in zijn maag. Zijn moeder dronk bijna nooit.

Simon ging naar zijn moeders slaapkamer en kwam terug met een gehaakte deken. Zijn moeder sliep nog steeds. Haar ademhaling was langzaam en gelijkmatig. Elaine Lewis was een kleine, vogelachtige vrouw, met een aureool van zwart krulhaar met grijze plukken, die ze weigerde te verven. Ze werkte voor een milieustichting en de meeste van haar kleren hadden een dierenmotief. Ze droeg nu een jurk met dolfijnen-

print en een broche die ooit een echte vis was geweest, met een laagje hars erover. Toen hij de deken over haar schouders trok, staarde het gelakte oog van de vis Simon beschuldigend aan.

Ze bewoog en draaide haar hoofd rusteloos van hem weg. 'Simon,' fluisterde ze. 'Simon, waar ben je?'

Geschrokken liet Simon de deken los. Hij stond op. Misschien moest hij haar wakker maken en haar laten weten dat het goed met hem ging. Maar dan zouden er vragen volgen die hij niet wilde beantwoorden en dan zou ze zo'n gekwetste blik op haar gezicht krijgen. Daar kon hij niet tegen. Hij draaide zich om en ging naar zijn slaapkamer.

Hij was op bed gaan liggen en had de telefoon van zijn nachtkastje gepakt om Clary te bellen, zonder daarover na te denken. Hij wachtte even en luisterde naar de kiestoon. Hij kon haar niet vertellen over Camille. Hij had beloofd om het aanbod van de vampier geheim te houden, en hoewel Simon niet het gevoel had dat hij Camille iets verschuldigd was, had hij de afgelopen maanden één ding geleerd, en dat was dat je je beloftes aan bovennatuurlijke wezens maar beter na kon komen. Toch wilde hij Clary's stem horen, zoals hij dat altijd wilde na een lange dag. Nou ja, hij kon altijd nog klagen over zijn liefdesleven. Daarmee kon hij haar eindeloos vermaken. Hij draaide zich op zijn zij, trok een kussen onder zijn hoofd en belde Clary.